

SAHARA

AVONTUUR REEKS

23. Bloed oor die Bouvalle

MEIRING FOUICHE

BLOED OOR DIE BOUVALLE

deur

MEIRING FOUCHE

en

proeflees en redigering deur
PIETER HAASBROEK

Gepubliseer deur:

SKATKIS BOEKE - UITGEWERS

Strand Mews

Strand

2025

BLOED OOR DIE BOUVALLE

Die voorblad illustrasie vir die Sahara Avontuur Reeks is deur AI-sagteware gegenereer, wat die narratief verryk. Hierdie boek word vir die eerste keer in Afrikaans in e-boek formaat vrygestel.

Die kopiereg vir hierdie storie is voorbehou en mag nie in geheel of gedeeltelik herdruk of versprei word sonder die uitgewer se skriftelike toestemming nie. Herdrukking sluit enige elektroniese of meganiese vorm in, soos e-boeke, fotokopiëring, skryf, opname op band, of enige ander manier om inligting te stoor of toegang daartoe te verkry. Alle karakters en gebeurtenisse in hierdie storie is suiwer fiktief en het geen verbintenis met enige lewende of oorlede individue nie.

BLOED OOR DIE BOUVALLE

deur Meiring Fouche

Gepubliseer deur:

Skatkis Boeke - Publiseerders, Strand Mews, Strand 7140

Suid Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2025)

Aanlyn Stoor: <https://panther-ebooks.com>

Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

Kaptein D'Arlan, van die Franse Vreemdelegioen, bestudeer intensief die planne vir die herbou van Fort Laval, 'n strategies belangrike buitepos in die Sahara. Die fort is onlangs verraderlik vernietig deur Arabiere, met die hulp van Algerynse rebelle. Die klein garnisoen, insluitend die Suid-Afrikaner Teuns Stegmann, het wonderbaarlik ontsnap. D'Arlan is belas met die dringende taak om die fort te herbou, ten spyte van die groeiende onrus onder die Arabiese bevolking. Sy bekommernis word vererger deur die geheimsinnige dood van verskeie Arabiese werkers, skynbaar deur vergiftiging, wat spanning tussen die legioen en die plaaslike bevolking veroorsaak.

Teuns Stegmann speel 'n deurslaggewende rol in die ontrafeling van die raaisel agter die sterftes. Hy ontdek dat 'n lid van die strafpeloton, Rossi, die Arabiere vergiftig het in 'n poging om uit die legioen te ontsnap. Hierdie ontdekking lei tot Rossi se teregstelling, 'n besluit wat D'Arlan met swaarmoedigheid neem. Die spanning styg namate 'n enorme Arabiese leër by die fort saamtrek, gelei deur gerugte van die fort se vernietiging en aangevuur deur 'n begeerte om die legioen finaal te verdryf. Die verraad van die strafpeloton, onder leiding van die skurk Draga, en die sabotasie van die radio, laat D'Arlan en sy klein garnisoen geïsoleer en in die minderheid.

Teuns se vindingrykheid kom na vore toe hy 'n plan beraam om 'n boodskapper, Fonck, op 'n gevaarlike missie na Dini Salam te stuur vir dringende hulp. Te midde van die chaos en bloedvergieting van die Arabiese aanvalle, bly Teuns 'n baken van kalmte en vasberadenheid. Hy en die oorblywende lojale soldate veg met onwrikbare moed, maar hulle situasie raak gou desperaat. Die stank van ontbindende lyke en die uitputting van gevegte eis hul tol. Sal hulp betyds opdaag, of is die heldhaftige stryd van Teuns en sy makkers tevergeefs? 'n Skokkende geheim, wat in die woestyn self verborge lê, kan die lot van Fort Laval en sy verdedigers bepaal.

UITTREKSEL

Toe die son haas ondergaan, sit die krygsowerstes van die Arabiese leer vergeefs en kyk om te sien of hulle 'n afgesant sien aankom van die bouvalle af. Toe die son sy kop wegtrek, sê die oudste van die sjeiks. “Nou goed, as hulle dit so verkies, sal ons hulle môreoggend verpletter.” Die bevel gaan uit na die res van die slagorde dat hulle gereed moet wees vir 'n aanval op die bouvalle môreoggend wanneer die dag breek.

Toe die skemering toesak, verskyn twintig van die betroubaarste manne van die garnisoen voor D'Arlan. Hulle is omtrent alleen hier in die bouvalle, want die res van die garnisoen is agter die skanse, die strafpelotonmanne is in hul tente en die Arabiese werkers ook. Met Catroux en Teuns Stegmann langs hom, gee D'Arlan aan die twintig manne uitvoerige bevale.

Hulle wag tot tienuur se kant, totdat dit volkome donker is oor die woestyn. Toe loods die twintig man 'n verrassende afleidingsaanval op 'n sekere punt van die Arabiese sirkel. Dit is 'n heftige en vinnige aanval. 'n Stortvloed handgranate laat die woestynsand in die lug opspring en 'n dodelike vuur met snelgewere vreet deur die Arabiese tente en maai hulle af wat in die verwarring opspring en probeer wegkom.

En presies op daardie selfde oomblik jaag 'n ruiter op 'n ander plek daar naby tussen die Arabiere in en skreeu in hul taal dat die garnisoen van Fort Laval aanval. Dat die bevel gekom het dat hulle hulle na die punt van die aanval moet haas.

Deur die verwarring jaag 'n wit perd tussen die Arabiere deur die nag, want die man wat daardie bevel gegee het, is nie 'n Arabier nie. Dit is manskap Fonck wat probeer deurbreek na die oop woestyn en na Dini Salam...

23. BLOED OOR DIE BOUVALLE

Hoofstuk 1

DOOD IN DIE SON

Kaptein D'Arlan van die Franse Vreemdelegioen, sit onder die seilbedekking by die boktafel en bestudeer die ingewikkelde sketsplanne. Dit is nog vroeg, die volle geweld van die Sahara-son laat hom dit nog nie voel nie en die kaptein voel nog ywerig en vol daadlus. Met groot konsentrasie staar hy na die bouplanne wat voor hom op die boktafel uitgesprei lê. Dit is planne vir 'n nuwe Fort Laval. Hy, wat D'Arlan is, is spesiaal van Dini Salam af gestuur om toesig te hou oor die herbou van die fort.

Dit is 'n belangrike taak waarmee D'Arlan besig is, want Fort Laval is die suidelikste voorpos van die Franse Vreemdelegioen in die ganse Sahara. Hoewel dit klein, onaangenaam en dikwels uiters gevaarlik is, moet Fort Laval teen elke prys in stand gehou word omdat dit geleë is in die middel van die toegangswêë vanaf Dini Salam, die garnisoensdorp van die Vreemdelegioen, na die Atlasgebergtes waar die groot konsentrasies van Arabiere te vind is.

Deur al die jare heen was die klein Fort Laval nog steeds die weerligafleier wat in 'n Arabiese aanval altyd die eerste spit moes afbyt voordat 'n aanval op Dini Salam gedoen is. Die rede daarvoor lê voor die hand, want met sy klein, goedbewapende garnisoen is Fort Laval altyd 'n doring in die vlees vir die Arabiere. Wanneer hulle besluit om 'n aanval te loods, besef hulle altyd terdeë dat hulle dit nie kan waag om Fort Laval verby te steek en sommer vir Dini Salam aan te val nie. Hulle weet dat hulle met vuur speel as hulle Laval agter hulle laat en Dini Salam aanval. Die opperbevel van die Vreemdelegioen ken die strategiese waarde van Laval maar te goed. Daarom dat hulle dit jaar in en jaar uit beman hou en daarom dat hulle sorg dat die garnisoen daar steeds tot die tande toe gewapen is. Die fort is gebou op 'n klein onderaardse oase. Binne die Fort is 'n put tot in die oase gegrawe. In die

Fort is daar 'n ondergrondse wapenkamer, ryklik voorsien van skietgoed. ‘

Maar op hierdie oggend lê Fort Laval in puin. Deur al die jare het dit nog feitlik alle aanslae weerstaan. Garnisoene is al hier uitgewis, baie manne het al op die borswerings van Laval gesterf. Menige Arabiese aanval is al hier verpletter. Maar nog altyd het Fort Laval bly staan. Sy dik klipmure en sy hoë borswerings het nog steeds 'n uitdaging vir die Arabiese vyand gebly.

Vandag is dit egter anders. Vandag is Fort Laval nie meer 'n trotse vesting nie. Dit is 'n chaotiese puin van klip, sement en versplinterde hout. Vir iemand wat nie weet wat gebeur het nie, sal dit voorkom asof 'n groot draaiwind uit die woestyn gekom het en hierdie klipvesting met geweld in duie geruk het. Die puin van hierdie eens trotse klein vesting is 'n onbeskryflike deurmekaarspul. Waar die binneplaas vroeër was, lê nou net hope klippe. Waar die borswerings was, lê ook net hope, hope klip en gebreekte balke en hout. Die trotse poort met sy swaar ysterhek is daar nie meer nie. Die ysterhek is net 'n stuk verwronge metaal en die twee swaar klipsuile weerskante van die poort is met die grond gelyk gemaak.

Dit was egter nie 'n orkaan wat Fort Laval so skouspelagtig met die grond gelyk gemaak het nie. Dit was verraad wat Fort Laval en sy klein garnisoen oorwin het. Dit was drie Algerynse rebelle wat hulle by die Arabiere aangesluit het, toe onder valse voorwendsels die fort binnegedring en die poort op verraderlike wyse vir die Arabiere oopgeslinger het. Sersant Catroux wat toe bevel gevoer het, en sy garnisoentjie van sowat dertig man was so op nerf na uitgemeor deur 'n oorweldigende mag Arabiere wat in die nag deur die oop poort gestorm het. Catroux en sy garnisoentjie het die ondergrondse wapenkamer binnegevlug. Een van die Algerynse rebelle het Fort Laval toe met die hulp van die Arabiere stuk-stuk en stelselmatig met dinamiet in die lug geskiet. Hulle het omtrent nie een klip op 'n ander laat staan nie. Die deur van die ondergrondse wapenkamer het hulle onder tonne klip

begrawe. Hulle het hulle verbeel dat dit finaal klaar was met Catroux en sy klompie manne. Maar die rebel het hom misgis. Met die hulp veral van manne soos *legionnaires* Teuns Stegmann, die Suid-Afrikaner, Fritz Mundt, die Duitser, en andere het Catroux en sy manne tog uit die wapenkamer ontsnap.

Die nuus dat Fort Laval uitgeroei is, het die leiers van die Franse Vreemdelegioen tot in hul skoene geskok. Daar is besluit om die fort onmiddellik te herbou. Met die doel is voorrade en werkers per pragvliegtuig aangebring. D'Arlan is aangestel om bevel te voer oor die herbou-verrigtinge van Fort Laval.

Dit is daarom dat die klein, blas kaptein, die verskrikking van die Arabiere van die Sahara, die Houdini van die woestyn, op hierdie oomblik onder die ruwe seilbedekking hier tussen die puin van Fort Laval sit om na die sketsplanne vir die nuwe fort te kyk.

Van bou was daar nog nie sprake nie. Vandat hy hier aangekom het, het D'Arlan nog net daarop gekonsentreer om die klip te verwyder, die put oop te kry, die hele terrein van die fort van puin skoon te maak sodat dit herbou kan word. En selfs daarmee is hy nog nie klaar nie. Dit sal hom seker nog 'n week of meer neem voordat die klip en puin verwyder is sodat hulle kan begin bou.

D'Arlan vernou sy skerp oë teen die helder glans van die stygende son. Die sonlig is skerp, blink en teisterend. Dit is asof selfs die gloed daarvan jou oorweldig. Hy kyk onvergenoegd en 'n bietjie onrustig na die werksaamheid daar in die puin. Sake vorder glad nie vinnig genoeg na sy sin nie. Hy weet dat min tyd hom gegun is. Die Arabiese volke is opstandig. Hulle beskou hierdie as die onaangename tyd om 'n slag te slaan vir hul vryheid. Die vernietiging van Fort Laval is 'n riem onder die hart van elke Arabier. Die nuus oor die vernietiging van die fort het soos 'n veldbrand versprei van die een hoek van die Sahara tot die ander. Van die Doelaks tot die Berbers. Van die georganiseerde Arabiese volke tot by die nomadiese skepsels wat oor die woestyn swerf. In elke Arabiese hart het die uitwissing van hierdie fort nuwe hoop geskep, 'n

nuwe ideaal om hul aartsvyand, die Franse Vreemdelegioen, uit te wis. Hulle is besiel met nuwe daadkrag, met nuwe moed, onverskrokkenheid en blinde dapperheid.

Die bevel van die Franse Vreemdelegioen het gou gespeel nadat hulle die nuus ontvang het dat Fort Laval met die grond gelyk gemaak is. Maar miskien het hulle nog nie gou genoeg gespeel nie want kaptein D'Arlan, wat die Sahara en die Arabiese volke ken soos hy homself ken, weet van hul rusteloosheid. Hy kan dit aan sy bloed voel. Partykeer word hy snags wakker, nat van die sweet, en dan is dit asof hy bewus word van 'n nuwe, dwingende vrees, 'n onstuimigheid van hart, 'n besef dat daar 'n onsigbare beweging in die wye godverlate ruimtes van die Saharawoestyn aan die gang is. 'n Beweging van kragte, 'n sametrekking. 'n Opbouing, 'n aaneenvloeiing soos van waterstrome wat apart vloei en dan saamloop en uiteindelik 'n vloed word. Dit is asof D'Arlan in sy geestesoog aanskou hoe dat die ruiters uit die klowe van die Atlasberge stroom. Hoe dat ander ruiters uit die verste uithoeke van die Sahara waar omtrent nog geen witman sy voet neergesit het nie, op stroom na die plek waar hulle die kragte sal verenig. Hy kan aanvoel hoe dat groot kameeltroppe hul ruiters dra uit die verre suide. Hy kan voel hoe dat die vernietiging van Fort Laval 'n kragtige band van eenheid geword het tussen Arabiere wat so vyandiggesind is dat hulle selfs bereid sal wees om mekaar aan die kele te vlieg.

Dit is maar alles gevoelens, alles indrukke, alles vae bespiegeling. Maar hier waar hy nou sit, weet D'Arlan so goed as wat hy leef dat hulle alles waar is. Uit sy breë en diepe ondervinding van toestande in die Sahara weet hy dat 'n vloed besig is om op te bou, 'n vloed wat hulle kan verswelg as hulle nie gou speel nie. Elke dag wat verbygaan, sal daardie vloed sterker maak. Elke uur wat verby is, bring die oomblik van bloedige afrekening nader.

En D'Arlan weet dat hy en die klompie manne wat hier swoeg, die eerste te staan sal kom teen die kolossale swart horde wat uit die Saharawoestyn gebore sal word. Hulle sal die eerste woedende aanslag

die hoof moet bied. Hulle sal die eerste moet walgooi teen 'n swart oseaan wat oor die woestyn sal aanrol in die rigting van Dini Salam. Ja, selfs in die rigting van Algiers self.

D'Arlan konsentreer so op sy eie gedagtes dat hy nie eens die beweging daar voor hom opmerk nie. Dit is 'n man wat vinnig en struikelend oor die puin na hom toe aangestap kom. 'n Kleinerige mannetjie soos hyself, 'n blas mannetjie, net soos hyself. Die figuur beweeg met die onsekere snelheid van 'n opgewonde kind wat skielik 'n groot geheim ontdek het wat hy kom meedeel. Hy kom struikelend en val-val oor die puin, maar daar is soveel ywer en krag in sy beweging dat dit lyk asof dit die enigste is wat hom orent hou.

D'Arlan kyk eers op uit sy mymeringe toe sersant Catroux voor die boktafel tot stilstand kom en flink salueer. Die sweet blink op Catroux se gesig. Die spiere op sy kake beweeg senuweeagtig. In sy oë is daar 'n drang, 'n opgewondenheid. En sy hele houding lyk tot brekens toe gespanne.

“Ja, *mon ami*?” vra D'Arlan toe hy van die sersant hier voor hom bewus word.

In sy binneste voel D'Arlan 'n bietjie ergerlik dat Catroux hom nou kom pla. Wanneer hy met 'n verbeeldingsbeeld besig is, hou die energieke Franse kaptein nie daarvan dat hy met allerhande beuselagtighede onderbreek moet word nie. En hy is seker dat wat Catroux hom nou kom meedeel, nie van besondere gewig kan wees nie. Daarom is daar net so 'n tikkie onvriendelikheid in sy stem toe hy sy vraag aan Catroux stel.

“*Capitaine*,” sê Catroux. “Daar is 'n fout.”

“'n Fout?” vra D'Arlan vinnig, want wanneer iets buitengewoon opduik, is hierdie Franse kaptein so vinnig soos blits.

“Daar is 'n fout onder die Arabiere, *Capitaine*. Twee is nou net dood en vier lyk asof hulle dit ook nie gaan haal nie.”

D’Arlan staan onmiddellik op sy voete. “Twee Arabiere dood? En vier siek? Waaraan?”

“Dit is wat ek nie weet nie, *Capitaine*,” sê Catroux. “En dit is juis dit wat my so onrustig maak.”

“Maar my liewe Catroux. Arabiere gaan nie sommer goedsmoeds dood nie. Is hulle dan siek?”

“Dit is juis dit wat alles so geheimsinnig maak, *Capitaine*,” antwoord Catroux. “Vanoggend toe hulle ingeval het, was nie een siek nie. Daarvan is ek seker. Maar ’n halfuur gelede het die eerste een siek geword. Toe nog een. En nou is hulle oorlede.”

“Maar dit is onmoontlik, Catroux,” sê D’Arlan opstandig. Hy swaai agter die tafel uit en haas hom oor die puin heen in die rigting van die werkers wat aan die noordekant van die vesting besig is om klip en puin te verwyder. Catroux spring-spring hier langs D’Arlan om by te hou. “Dit is ’n groot fout, Catroux,” sê D’Arlan. “Ek is juis so haastig dat ons aan die bou moet kom en as die skepsels nou siek raak, gaan dinge vir ons baie verkeerd loop.”

“Ek is bevrees so, *Capitaine*. Ek is net so bang dit is dalk ’n epidemie.”

“Wat is die tekens?” vra D’Arlan.

“Blykbaar het dit iets met die maag te doen, *Capitaine*. Die wat siek is, het sommer skielik aan die kreun en steun gegaan, hul mae vasgegryp en nie te lank nie of hulle het neergeslaan. Dan bewe hulle soos riete en nie te lank nie of hulle is bewusteloos. Hulle skuim voor die mond.”

D’Arlan steek vinnig vas. Daar is ’n vreemde glans in sy oë toe hy na Catroux opkyk. “Hulle skuim om die mond?” vra hy.

“Dit is korrek, *Capitaine*. Hulle skuim om die mond.”

D’Arlan beweeg nou vinniger. Hy trek byna soos ’n dwarrelwind oor die puin en klippe heen in die rigting van die tydelike skuiling wat die manne uit klippe en ou stukke plank gemaak het. Catroux moet net lelik

uithaal om by te bly.

Toe hy by die skuiling inswaai, steek D’Arlan eers by die twee Arabiere vas wat reeds dood is. Dit is net soos Catroux gesê het. Wit skuimbolle staan voor hulle monde. Hul oë is groot, glasig en selfs in die dood is daar ’n verskrikte uitdrukking in hulle. So asof hierdie twee stomme skepsels, net voordat hulle die ewigheid in is, een of ander aaklige verskynsel aanskou het wat die skrik in hulle laat verstar het sodat selfs die dood dit nie uitgewis het nie. D’Arlan swaai vinnig weg na die paar ander wat daar lê. Hy kyk net eenmaal na hulle, toe weet hy dat hul oomblikke ook getel is. Elkeen van hulle lê en ruk daar met krampagtige stuiptrekkings en in elkeen se mond begin die skuim ook al vorm. Hulle kreun en kerm van ’n pyn wat blykbaar hul ingewande verskeur. ’n Pyn wat hul gefolterde liggame heen en weer laat ruk, die spiere laat tril, die hande krampagtig tot vuiste laat sluit.

D’Arlan en Catroux staan magteloos na die paar sterwende Arabiere en staar. Toe buig D’Arlan en voel aan een van die slagoffers se voorkop. Dit is klam en koel ondanks die hitte. Nie warm en koorsig nie. Maar koel, byna koud soos in die geval van ’n man wat omtrent al sy bloed verloor het.

D’Arlan se hart is swaar toe hy eindelijk wegdraai en uit die skuiling padgee. “Is daar nog van die werkers wat so aangetas is?” vra hy.

“Nie so ver ek weet nie, *Capitaine*,” sê Catroux. “Dit is net hierdie paar. Ek weet nie van meer gevalle nie.”

“Hoe verklaar jy dit, Catroux?” vra D’Arlan.

“Ek het nie die vaagste benul wat dit kan wees nie, *Capitaine*.” D’Arlan kyk weg na waar die manne werk en toe sê hy, met sy oë nou. “Dit lyk nie goed nie, Catroux. Dalk is dit iets wat hulle geëet het. Maar dan sou dit tog seker nie so dodelik wees nie.” Hy sug en slaan met sy hande teen sy sye. “Waarom moet dit juis nou gebeur? Noudat ons teen die tyd moet jaag en elke paar hande vir ons goud werd is. En waarom moet dit juis onder hierdie skepsels gebeur? Ek hou nie daarvan nie, Catroux.